

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa M. K. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, odrzucił zażalenie powódki na postanowienie tegoż Sądu z dnia 13 lutego 2015 roku.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, Sąd powołując się na art. art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c., wskazał, iż Sąd I instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym zażalenie, wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Natomiast zgodnie z art. z treścią art. 394 § 2 k.p.c., termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od dnia doręczenia postanowienia.

Sąd Rejonowy zważył, iż postanowienie z dnia 13 lutego 2015 roku zostało doręczone pełnomocnikowi powódki w dniu 19 lutego 2015 roku wraz z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia zażalenia. Zatem ustawowy termin do wniesienia zażalenia w przedmiotowej sprawie zaczął biec w dniu 19 lutego 2015 roku i upłynął bezskutecznie z dniem 26 lutego 2015 roku. Powódka zaś złożyła zażalenie na postanowienie w dniu 6 marca 2015 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy odrzucił zażalenie, jako złożone po upływie przepisanej terminu.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w całości przez powódkę.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała, iż postanowienie Sądu zostało doręczone na adres podany do korespondencji w dniu 27 lutego 2015 r., bowiem w dniu 19 lutego 2015 roku przesyłkę adresowaną do pełnomocnika powódki, operator pocztowy doręczył pozwanemu. Natomiast pozwany odebraną przesyłkę przekazał stronie powodowej dopiero w dniu 27 lutego 2015 r., a zatem od tego dnia należy liczyć termin do wniesienia środka zaskarżenia.

Z uwagi na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. nakazuje odrzucić zażalenie jeżeli zostało wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zgodnie zaś z art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest fakt, iż zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 13 lutego 2015 r. wniesione zostało dopiero w dniu 6 marca 2015 r. Niemniej jednak, Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, iż w dniu 19 lutego 2015 r. doszło do skutecznego doręczenia postanowienia pełnomocnikowi powódki.

Podnieść należy, iż zgodnie z art. 133 § 3 k.p.c., jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczenia należy dokonać tym osobom.

Zatem sąd ma obowiązek doręczać pisma sądowe ustanowionemu pełnomocnikowi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 4 marca 1997 r., I CKN 21/97, nie opubl.; postanowienie z dnia 19 marca 1999 r., II CKN 245/98, nie opublik.; postanowienie z dnia 27 kwietnia 1999 r., III CKN 133/99, nie opublik.). Przepis ten ma charakter obligatoryjny w tym sensie, że wyłącza swobodną dyspozycję stron i sądu w zakresie kształtowania sposobu doręczania pism sądowych (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1998 r., I CKN 635/98, nie opublik.). W przypadku ustanowienia pełnomocnika procesowego lub osoby upoważnionej do odbioru pism doręczenia muszą być dokonywane do rąk tych osób. W przeciwnym razie doręczenie takie jest bezskuteczne (postanowienie SN z dnia 14 grudnia 1972 r., III CRN 324/72, LEX nr 7197).

Tymczasem na gruncie niniejszej sprawy postanowienie Sądu z dnia 13 lutego 2015 r. wysłane na wskazany przez stronę powodową adres pełnomocnika powódki Z. J. tj. Komisja Oddziałowa (...) Al. (...), (...)-(...) Ł., zostało odebrane w dniu 19 lutego 2015 r. przez stronę pozwaną – o czym świadczy załączone do akt potwierdzenie odbioru i widniejąca na nim pieczętka zawierająca oznaczenie O. Polska (...) Al. (...) (k. 222). Nadto, co umknęło uwadze Sądu Rejonowego, odbiór postanowienia potwierdził A. M., wskazany na odwrocie zwrotki jako upoważniony pracownik. Jednocześnie strona skarżąca, przedstawiając dowód pokwitowania odbioru przesyłki przez Ł. M. przewodniczącego Oddziału (...) wykazała, iż pozwany ww. przesyłkę przekazał stronie powodowej dopiero w dniu 27 lutego 2015 r. (k. 231). Zatem jak słusznie wskazano w zażaleniu, postanowienie Sądu z dnia 13 lutego 2015 r. nie zostało powódce prawidłowo doręczone w dniu 19 lutego 2015 r. Tym samym nie sposób uznać, iż adresat ze swojej winy nie zapoznał się z treścią przesyłki. Wobec powyższego bieg terminu do wniesienia środka zaskarżenia od ww. postanowienia należy liczyć od dnia 27 lutego 2015 r. tj. od daty prawidłowego doręczenia (przekazania korespondencji sądowej odebranej przez osobę nieupoważnioną do jej odbioru stronie powodowej). Jedynie na marginesie należy zauważyć, że sporne postanowienie zostało doręczone na ten sam adres w sposób jak najbardziej prawidłowy, a jego odbiór został potwierdzony przez adresata (k 227)

W konsekwencji, uznać należy, iż zażalenie powódki z dnia 6 marca 2015 roku zostało złożone z zachowaniem terminu wskazanego w art. 394 § 2 k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem pełnomocnikom stron.